

TANDORI DEZSŐ

Kettősköltemény, 1988

(Weöres Sándornak az Önarckép kutyával emlékére)

DÉLELŐTT MADÁRRAL

Madaram dehogy akar mindig élni,
azt se tudja, mi az, csak él, csak él,
és emiatt meg ott akar üldögélni,
s múlik a délelőtt és jön a dél,
akkor el kell válnunk, épp egy szobányit,
egy rácsnyit, ám ennie-innia,
fürdőznie kell, és ily-végre rám itt
hiába repked. Már egy napnyira
van tőlem, ahol életem tovább megy,
ahol vár, s mi egyebet tudhatok,
tapasztalom, ahogy madárra vált egy
váltótlan-síntelen út, utasok
nincsenek-szüntelen, hanem magam-se
vagyok, hagyom ezt mégis, ami átad
velem valamit, a közlő szerencse . . .!
Megyek, mégegy-nap-innene-továbbnak,
leszek vele, aki nem tudja, mit
én sem tudok, hogy mi jöhet, ha ő nem
jön így elüldögélni — valamibb
lesz talán, nem tudom, a ki-ha én-nem.
Remélem — de mit is remélhetek?
Rajtam múlik, a múlandó után
elég lesz-e, amit el-élhetek,
vagy az el-halást keveslem netán.
Nem hallatszik a sinek-kattogása,
nem látszanak még a magaslatok,
nem ígérődik semmi szerek álma,
természetes halálra, maradok.

A VÍG HARMADIK

Hogy ott leng az árny az eltűnt falon,
mint ha Felezőm-és-Harmadolóm.
Mint ha annak így vetülhetne árnya,
hogy megvagyok felibe-harmadába.
Mint ha valami vidulna vele,
hogy így félre-talált, ily telibe.
Mint ha vigasztalna a képzelet:
ahova hullna, a tér ellebeg.
Mint ha biztatna a várakozás:
aki nem időz veled, íme, más!
más, mint akár madárnak is hihetnéd,
egyszerűen a csordultig-jelenlét,
a semeddig-se-üresség edénye
már nem ennek lesz, tudod te, a vége,
és ami addig van, csak tarkaság,
valami folyton átváltja magát,
és erről gondolnod kell ezt-amazt,
és ez — de mit mondjam! küld-és-maraszt:
ez a helyben-levés, a változatlan
megmaradás így megy csak, sok-alakban,
változatban, rég nincs fő esete,
számlál, rendez a sok Ez-S-Ez-Se-Te,
a csupa Ez-Is-Ő-Meg-Ez-Is-Ő,
s eltelik szépen a csúf űr idő.

